Книги мають свою долю

Усім відома фраза одного з героїв роману «Майстер і Маргарита» М. Булгакова: «Рукописи не горять». У цьому вислові, що, до речі, став крилатим, письменник ствердив думку про те, що кожна книга має своє призначення, свою долю, що не може вона безслідно зникнути, бо устами митця промовляє сам Бог.

Книги мають свою долю, так як і люди.

Віками нікому не відомі книги одного дня стають надбанням всього людства, починають друкуватися, вивчатися, перечитуватися. Згадаймо «Велесову книгу», створену так давно, що дослідники не можуть і приблизно встановити час її написання, а віднайдену і відкриту для читачів лише в XX столітті.

Іноді автори створюють свої твори в таких умовах, що важко сказати, чи зможе ці твори хтось читати. Перебуваючи на засланні в таборі, Василь Стус писав вірші на малесенькому аркуші. І можна тільки дивуватися тому, що зараз ті вірші містяться в зібранні творів поета. Близько ста поезій Василя Стуса запам'ятав М. Хитець, який сидів в одній камері з письменником. Вже на волі ці поезії були записані, а потім і надруковані. Як можна назвати ці факти, якщо не долею, не велінням вищих сил відповідати своєму призначенню.

На жаль, дуже часто доля книг певним чином визначається долею її автора, особливостями історичного часу, в який вона була створена. Скільки написаних книг через «анафему» авторів зберігалося в шухлядах, скільки знищувалося! Скільки книг було не надруковано з політичних міркувань. Та приходить і їх час, посміхається і до них доля. І тоді несуть вони у світ красу слова і велич ідей, закладених у них автором.

Сьогодні в українську літературу повертається велика кількість творів, що за різних причин були невідомі широкому загалу, знаходять своїх читачів, а деякі вже здобули популярність.

Від чого ж залежить «життєвий» шлях книги? Мабуть, не тільки від її художньо-поетичних якостей, майстерності поета, теми та читабельності, а й від того, яку долю їй призначено: зайнятися полум'ям від іскри чи залишитися цілою у вогнищі.